

Spor Eğitimi Modeli

“6 Şubat 2023 Kahramanmaraş depreminde hayatını kaybedenlerin anısına.”

Adem Karatut¹

İsmail Karatut²

Özet

Spor eğitimi yalnızca fiziksel faaliyetleri öğrenciye uygulatarak bu faaliyet ve bilgilerin öğrenci tarafından kodlanması ile sınırlandırılmaz. Birçok parametreyi içinde bulunduran çeşitli eğitim modelleri kullanmak eğitim öğretim faaliyetlerini düzenlemede ve uygulamada birçok katkı sağlayacaktır. Bu sebeple hem pedagojik hem de psikolojik bileşenleri içinde bulunduran “Spor Eğitimi Modeli” sağladığı olumlu katkılardan dolayı spor eğitiminde en çok kullanılan modellerden birisi olmuştur. Bu bölümde spor eğitim modelini ve modelin uygulanma şekilleri ile uygulayıcıya sağlayacağı avantajlar üzerinde durulmuştur. Spor eğitimi modelinin ortaya atılmasını sağlayan sorunlar ve bu sorunların ortadan kaldırılması ile ilgili uygulayıcıya tavsiyeler sunulmaktadır. Öğretmen ve öğrencilerin çeşitli rollere büründüğü spor eğitimi modelinde öğrenciler, oyunlar yoluyla spor becerilerini, kural bilgisini ve duyuşsal gelişimi geliştirir ve öğrencilerin spor müsabakalarına katılarak sporda görgü kurallarını takip etmeyi öğrenmelerini sağlar. Model, öğrenciye fiziksel gelişimin yanı sıra pedagojik ve psikolojik olarak katkı sağlar. Beden eğitimi öğretmenleri bu modeli kullanarak öğrencilerin çok yönlü gelişimine katkıda bulunabilirler.

GİRİŞ

Eğitim alanında beden eğitimi, çocukların ve ergenlerin refahını ve sağlığını geliştirmeye katkıda bulunabilecek bir alandır. Aktif öğretme ve öğrenmenin birbiriyle ilişkili kapsayıcı bir sistemi olarak anlaşılan kaliteli beden eğitimi kavramı, bütünleştirici yaklaşımlar (eğitim ve sağlık) için kilit bir çerçeve olarak düşünülmelidir (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), 2015). Eğitim sisteminde öğrencilerin bir

1 Uzm., Kocaeli Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Beden Eğitimi ve Spor ABD, Spor Bilimleri Doktora Pr., ademkaratut4641@gmail.com, Orcid: 0000-0003-1927-5656

2 Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Spor Yöneticiliği Lisans Pr., ismail.karatut99@gmail.com, Orcid: 0009-0007-2618-7212

bütün olarak gelişimlerinin sağlanmasında beden eğitimi ve spor dersi her geçen gün daha da önem kazanmaktadır. Hastie ve Sinelnikov (2006), Spor Eğitiminin, öğrenciyi daha güçlü hale getirme, karar verme ve sorumluluk alma özelliklerinden ziyade, önemli oranda küçük grup eğitimi gerektiren demokratik ve yapılandırmacı bir pedagojiyi takip ettiği sonucuna ulaşmıştır. Buradan yola çıkarak öğrencilerin gelişiminin en iyi şekilde tamamlanması için dersin işleniş süreci de bir o kadar önemli hale gelmiştir. Bu süreçte öğretim için gerekli olan model, yöntem, teknik gibi bileşenlerin en iyi şekilde seçilerek öğrenmenin daha kalıcı hale gelmesi sağlanmalıdır. Öğretmenin öğrenci üzerindeki en güçlü ve en doğrudan etkileri, öğretmenin sahip olduğu öğretim stratejisi ve öğretim plan ve fikirlerinden kaynaklanmaktadır (Mowling, Brock, Eiler ve Rudisill, 2004). Değinilen yönler, öğretme ve öğrenme ile yakından bağlantılıdır. Öğretim sonuçları, beden eğitimi öğretmenlerinin ortak odak noktasıdır. Ancak, öğretimin çıktıları çoğu zaman öğrenciler ve öğretim taktik ve teknikleri arasındaki etkileşime bağlıdır. Modele dayalı yaklaşım, öğretmen için aynı anda birçok alanın kazanımlarını öğrenci merkezli yaklaşımlar kullanarak konuyu en ince ayrıntısıyla öğretme olanakları sunar (Metzler ve McCullick, 2008). Modele dayalı yaklaşımın kapsayıcı amacı, öğrencilerin öğrenmeyle meşgul olmaları için daha fazla zaman ayıran ve nihayetinde her modele göre belirli sonuçlara doğru çabalayan belirli, ilgili ve zorlu öğrenme hedeflerine ulaşmaktır (Casey, Larsson, MacPhail ve Quennerstedt, 2018). Bundan dolayı tercih edilen öğretim modeli, öğrencinin kişisel özelliklerinin yanı sıra önemli bir rol oynamaktadır. Bu nedenle, ders tasarımı, öğrencilere farklı öğretim stratejileri aracılığıyla bilgi ve değer kazandırmanın yanı sıra, sürdürülebilir yetkinlikler geliştirerek öğrencileri gelecekteki sosyal yaşama hazırlayabilmelidir (Kao, 2019). Beden eğitimi ve spor derslerinde öğrencide olması beklenen kazanımların öğrenciye aktarılması için kullanılacak tek bir öğretim yolundan söz edilemez. Beden eğitimi derslerinde, bilgi ve becerileri, hareket, etkin katılım ve sağlıklı yaşam, kişisel ve toplumsal gelişime yönelik kazanımları elde etmek için farklı öğretim yollarından söz edilmektedir (Millî Eğitim Bakanlığı (MEB), 2012). Bu modellerden birisi de Spor Eğitimi Modelidir.

Spor Eğitimi Modeli

Beden eğitimi ve spor öğretmenlerinin bir spor dalını öğrencilere yalnızca beceri öğretimi şeklinde aktarmaları, o spor dalının nasıl oynanacağını, kurallarının neler olduğunu öğretmesinin eksiklik olduğunu ifade eder (Siedentop ve Tannehill, 2000). Siedentop (1982), öğrencilerin aşamalı öğrenme için daha çok sorumluluk aldıkları, öğrenen merkezli pedagoji ile sporun ana bağlantılarını faaliyete geçiren bir müfredat ve eğitimsel model

sunmuştur. Özellikle beden eğitimi dersinde spor dallarının öğretiminde bazı sorunlar tespit edilmiş ve spor eğitim modeli ortaya atılmıştır. Spor eğitimi modelinin ortaya atılmasını sağlayan belli başlı sorunlar şu şekilde sıralanabilir;

- Beden eğitimi dersine karşı öğrencilerde görülen isteksizlikler,
- Öğrencilerdeki motivasyon eksiklikleri,
- Belli başlı spor branşlarının öğretiminden dışına çıkılamaması,
- Öğretilen beceri ve kazanımların uygulamaya aktarılamaması,
- Beceri düzeyi yüksek öğrencilerin ön plana çıkması diğer öğrenciler için uygun öğrenme ortamının oluşmaması.

Model kurgulanırken yukarıda sıralanan olumsuzlukları en aza indirmeyi yada tamamen ortadan kaldırmayı hedef alan bir tasarım oluşturulmaya çalışılmıştır (İnce, Cengiz, Ebem, Hünük, Kangalgil, Saçlı, Saraç ve Yapar 2010).

Spor eğitimi modelinin sahip olduğu pedagojik potansiyel, doğru uygulandığı takdirde fiziksel düzeyde faydalar sağlamaktadır. Aynı zamanda ergenlerde de psikolojik parametreler üzerinde olumlu katkısı olduğu söylenmiştir. Bu olumlu faydalar şunları içerir: temel psikolojik ihtiyaçlar; yeterlilikte gelişme ve bir gruba ait olma duygusu; şiddete yönelik tutumlarda azalma ve sosyal sorumluluk ve katılımcıların ilişkilerinde iyileşme; daha fazla kendi kendini belirleyen davranış; dostluk ve spor hedeflerindeki gelişmeler; saldırgan davranışlarda azalma ve arkadaşlık ilişkilerinde iyileşme; sosyal iklim algısında olumlu değişiklikler; sosyal ilişkilerde gelişme; sürekli duygusal zeka ve motivasyon araçlarında gelişme; ve spor kültürü ve coşkusunda gelişme (Luna, Guerrero ve Cejudo, 2019).

Bu model, oyunlar yoluyla spor becerilerini, kural bilgisini ve duyuşsal gelişimi geliştirir ve öğrencilerin spor müsabakalarına katılarak sporda görgü kurallarını takip etmeyi öğrenmelerini sağlar. Teoride müfredat modeli ve uygulamada yeni öğretim yöntemi olan SEM, ABD, Yeni Zelanda ve Avustralya'nın da içinde olduğu birçok gelişmiş ülkede beden eğitiminin ortak yöntemi olmuştur (Siedentop, Hastie ve Van Der Mars, 2018). Öğretmenler, bütün öğrencilere spor ve yarışma aktiviteleri aktarmak için hareketli ve olumlu bir öğretim ortamı oluşturmalıdır. Bu modelin amacı, öğrencilerin spor kapasitelerini ve strateji düşüncelerini geliştirmek için spora gönüllü katılımlarını ve ilgilerini harekete geçirmektir. Ayrıca öğrencilerin spor ahlakını geliştirmek için spor senaryosunda takım çalışmasına yer verilir. (Kao, 2019).

SEM, öğrencilerin katılım sırasında arkadaşlıktan ve aidiyet duygusundan zevk alabilecekleri öğretmenlerin öğrenciler için gerçek, çekici ve eğlenceli bir öğrenme ortamı sağlamasına olanak tanıyan güçlü bir öğretim modelidir (Perlman, 2010). Ders açısından SEM, öğrencilerin spora katılım oranlarına ve öğrenme motivasyonlarına fayda sağlayan ve eğlenceli bir öğrenme ortamı oluşturan bir oyun gibi ilerlemektedir. Öğrenciler rekabette farklı rollere büründükçe, eğitici spor tecrübeleri daha derin, daha geniş, daha zengin ve daha olumlu ve eksiksiz hale gelir. (Perlman, 2014). Akranların iletişim süreci, SEM' in proaktif özü olarak kabul görür (Hastie ve Sharpe, 1999).

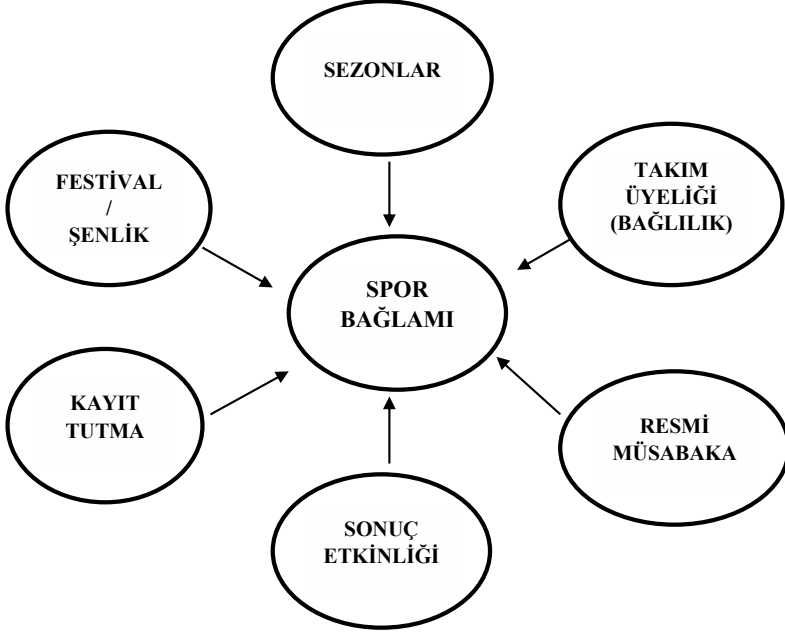
SEM' in amaçları;

1. Sportif beceri ve fiziksel uygunluğu geliştirmek,
2. Sporda stratejileri uygulayabilmek ve bu uygulamaları alkışlamak,
3. Gelişime elverişli katılım sağlamak,
4. Sportif etkinliklerin planlamak ve yönetimine paydaş olmak,
5. Liderlik beceri ve özellikleri sergilemek,
6. Takım halinde hedefe ulaşmaya çalışmak
7. Spora anlamlandırılan adet ve gelenekleri önemsemek,
8. Anlamlı kararlar verebilmek için sportif kapasiteyi artırmak,
9. Hakemlik ve antrenörlük ile ilgili bilgiyi geliştirmek ve uygulamak,
10. Okul dışı spor etkinliklerine gönüllü olarak katılmak şeklinde sıralanır (Siedentop, 1994).

Spor Eğitimi Modelinin Temel Özellikleri

Spor eğitimi modeli, Sezonlar, Takım Üyeliği, Resmi Müsabaka, Sonuç Etkinliği, Kayıt Tutma, Festival olmak üzere 6 ana özellikten oluşur (Siedentop, 2001).

Şekil 1. Spor Eğitimi Modelinin Temel Özellikleri

1. Sezonlar

Öğrencilerin bir spor branşını öğrenmek için harcadıkları süreyi ifade etmektedir. Sezonlar genellikle minimum 12 dersten oluşmaktadır. Bu, konunun daha derinlemesine anlaşılmasını sağlar. Öğretmen sporu/aktiviteyi seçer. Ayrıca öğrencilerin seçimlere oy vermesini sağlayabilir (Siedentop, Hastie ve Van Der Mars, 2011).

2. Takım Üyeliği (Bağlılık)

Öğrenciler, kadroları bir sezon boyunca sabit olan takımların hızlı bir şekilde üyesi olurlar. Öğrenciler takım arkadaşlarıyla daha fazla vakit geçireceğinden öğrenmenin niteliği artacaktır. Her öğrenciden takımının oyuncusu olmanın yanında farklı bir role bürünmesi beklenmektedir (Siedentop, 2001).

3. Resmi Müsabaka

Spor sezonları resmi programları içerir yarışmalar uygulamalarla serpiştirilir. Yarışmalar ikili mücadele, lig yöntemi veya turnuva şeklinde olabilir.

Etkinlikler sezonluk planlanır ve çalışmalar buna göre yapılır (Siedentop, 2001).

4. Sonuç Etkinliği

Rekabetçi bir etkinlik sezonunu temsil eder ve öğrencilerin üzerinde çalışacakları hedefler sunar. Öğrenciler belirlenen bu hedeflere ulaşmak için çalışırlar (Siedentop ve diğerleri, 2011). Öğrencilerin eğitim-öğretim yılı boyunca yaptıkları çalışmaların kutlandığı ve ödüllendirildiği bir şenlik havasında olmalıdır (İnce ve diğerleri, 2010).

5. Kayıt Tutma

Oyuncular ve takımlar için geri bildirim sağlayan, standartları tanımlayan ve hedefler belirleyen kayıtlar yayınlanır. Kayıt tutucular verileri toplar ve veriler belirlenen panolarda öğretmen ve sporcularla paylaşılır (Siedentop, 2001).

6. Festival/Şenlik

Şenlik Sporun şenlikli atmosferi anlamını güçlendirir ve katılımcılar için önemli bir sosyal unsur oluşturur. Açılış ve kapanış etkinlikleri, oyun alanlarının eğlenceli hale getirilmesi, takımları adlandırma, başarıların duyurulması ve ödüllendirilmesi gibi etkinliklerin tüm okulla paylaşılarak bir şenlik ortamı oluşturma sürecidir (Siedentop ve diğerleri, 2011).

SEM Roller ve Özellikleri

SEM uygulamasında öğretmen ve öğrenciler çeşitli rollere bürünmektedir.

Öğrenci Roller

Öğrenciler öğretim, liderlik, performans ve değerlendirmeden giderek daha fazla sorumlu hale gelirler. Potansiyel öğrenci rolleri (tüm öğrenciler yarışmalarda pratik yapar ve oynar) kaptan koçluk yapar, antrenman/oyunlar yürütür, istatistikçi kaydı ve duyuru panolarında takım ve bireysel sonuçları takip eder, antrenör olarak ısınmaya ve muhtemelen soğumaya öncülük eder (aktiviteye özel olmalıdır), yönetici ekipmanı dağıtır ve toplar, oyun alanı/kortu kurar, eksik oyuncuların yedeklerini ayarlar. Hakem; Hakemler oyunları ve sporun/aktivitenin kuralları ve görgü kuralları hakkında bilgi sahibidir. Bazı takım üyelerine, sezon sürecince değiş tokuş yapan hakem rolü verilir. Diğer roller: kaptan yardımcısı, muhabir (Siedentop ve diğerleri, 2011).

Öğrenci rolleri, oyuncu, takım işleri rolü ve takım rolleri olarak üç başlıkta toplanır. Oyuncu rolü; genellikle öğrenme, gayret, adalet, saygı öğelerine

ağırlık verilen roldür. Takım İşleri rolünde, hakem olarak müsabaka yönetimi, sayı tutucu olarak veri kaydı yaptığı roldür. Takım rollerinde ise antrenör, kaptan, idareci, idareci, malzemeci, ilkyardım sorumlusu ve basın sorumlusu olarak görevler alırlar (Siedentop, Hastie ve Van Der Mars, 2004).

Öğretmen Rolü

Öğretmenler, öğretmen merkezli öğretim uygulamalarından öğrenci merkezli öğretim uygulamalarına geçerler. Öğretmenin kuracağı sistem kuralları ve rutinleri olan güçlü bir sistem olmalıdır. Böylece öğretmen, öğrencilerin öğrenmesini daha etkili bir şekilde öğretmek, kolaylaştırmak ve değerlendirmek için zamana sahip olur. Model, bir takım öğretimi senaryosunda özellikle iyi çalışır. (Siedentop ve diğerleri, 2011).

Öğretmen, modeli kurarken kurallarda ve yarışma formatında gerekli değişiklikleri yapmalıdır. Öğretmen her bir rol için farklı bir iş tanımı yazmak isteyebilir. Takımların oluşumunu cinsiyet, yetenek, davranış ve diğerlerine göre dengelemelidir. Kaptanların oluşan takımları ön izlemesine ve sınırlı transfer ve alış verişe izin verebilir. Her takımın hangi becerileri kontrol etmesi gerektiği öğretmen tarafından belirlenmelidir (Siedentop, 2001).

Modelin Faydaları

Öğrencilerin bir takımın parçası haline gelmelerine olanak tanır (yetişkinler olarak takım üyeliğini daha olası hale getirir). Kaptanlar liderlik yeteneklerini geliştirir ve koçluk rolünü deneyimleme fırsatı bulurlar. Kapsayıcı öğrenme ortamı (sadece çok yetenekli olan öğrenciler değil, herkes katılır) oluşmasına olanak sağlar. Daha öğrenci merkezlidir ve öğretmen dışında farklı seslerden yararlanır. Tüm oyuncular arasında kişisel gelişimi izlemek ve teşvik etmek için daha iyi bir yol izlenmesine katkı sağlar. Öğretmenler ve öğrenciler için öğretme ve öğrenme daha keyifli hale gelir (Siedentop, 2001). Akkaya (2022)'ya göre spor, dil, ırk fark etmeksizin tüm insanları bir araya getiren, bireysel veya takım olarak yapılabilen, fiziksel ve psikolojik güce dayanan, fiziksel faaliyetler olarak tanımlanmaktadır. Spor Eğitimi, ilköğretim, ortaokul ve lise düzeyindeki beden eğitimi programlarında verilmek üzere tasarlanmış bir müfredat ve öğretim modelidir. Çocuklara ve gençlere önceki beden eğitimi derslerinde görülenden daha özgün ve keyifli spor deneyimleri sunmayı amaçlar. Bu bağlamda;

- Öğrenciler, normal beden eğitimi müfredatından daha uzun olan sezonlara takımların üyeleri olarak katılırlar.

- Kaptanlar, antrenörler, antrenörler, istatistikçiler, yetkililer, yayıncılar ve spor konseyi üyeleri gibi otantik spor ortamlarında gördüğümüz çeşitli ve gerçekçi rollerde hizmet vererek kendi spor deneyimlerinde aktif rol alırlar.
- Takımlar, beceri ve taktik oyunu öğrenmek ve geliştirmek için birlikte çalışırken, aynı zamanda takım formaları, adları ve tezahüratlarla da dostluk geliştirir ve pekiştirirler (Siedentop, 1994).

Ayrıca yapılan çalışmalarda SEM' in faydaları çeşitli şekillerde açıklanmaktadır. Örneğin; Wallhead ve O'Sullivan (2005) modelin öğretimde öğrenci merkezli öğrenme görevlerine öğrencilerin aktif katılımını motive etmede önemli katkı sağladığı sonucuna ulaşmışlardır. İncelemeleri ayrıca, takımlardaki üyelere vurgu yapan Spor Eğitimi modelinin, artan hesap verebilirlik, işbirliği ve güven biçiminde öğrencilerin kişisel ve sosyal gelişimini desteklediğini göstermektedir. Kinchin (2006) öğrencilerin Spor Eğitimi daha çekici bir beden eğitimi biçimi olarak, öğretmen tarafından yönlendirilen müfredattaki önceki deneyimlerine kıyasla daha çok müfredatı sahiplendiklerini hissettikleri için takdir ettikleri sonucuna varmıştır. Hastie, Martínez ve Calderón (2011), deneysel motivasyon araçlarından elde edilen nicel verilerin, artan iç motivasyon ve daha yüksek ilişkililik, yeterlilik ve özerklik gösterdiğini bildirdi. Hastie (2012) öğrencilerin beceri, taktik ve oyun bilgilerini geliştirdiğini ve öğrencilerin öğrenmeye karşı daha coşkulu olduğunu belirtmiştir. Romar, Henriksson, Ketomäki ve Hastie (2016) öğretmenlerle yaptığı çalışmalarında, Öğretmenler, Spor Eğitimi modelinin geleneksel öğretime göre daha fazla planlama ve hazırlık gerektirdiğini ve öğretime göre daha çok denetleyici ve yardımcı olduklarını belirtmişlerdir. Tüm öğretmenler Spor Eğitimi modelini kendi anlayışlarına, bağlamına ve grubuna göre ayarlamışlardır. Tüm öğretmenler, öğrencilerin aktif olarak meşgul olduklarını, işbirliği yaptıklarını ve yeni beceriler öğrendiklerini algıladıklarını belirtmişlerdir. Valls, Tomás, González-Romá ve Rico (2021), Spor Eğitimi Modeli' nin müfredat geliştirme hedefini, öğrencilerin beden eğitiminde spor etkinlikleri planlayabilecekleri, yarışma ruhunu anlayabilecekleri, eğlence ve meydan okuma duygularını geliştirebilecekleri, takım çalışmasını ve adil rekabeti öğrenebilecekleri ve dolaylı olarak kişisel ve sosyal ilişkileri ve motor becerilerdeki yeterliliği anlayabilecekleri ve sporu deneyimleyebilecekleri sonucuna varmıştır.

Sınırlamalar ve Uyarılar

Modeli ilk kez uygulayanlar modeli kurgulamak ve yürütmek için popüler bir spor /aktivite ile başlamalıdır. Gelişimi sağlamak adına öncelikle bütün

sınıflar yerine pilot bir sınıfla başlayın. Gerekli sınıf yönetimi becerilerini zor bir sınıfla uygularken dikkatli olun. Kişilerarası ve öğrenciler arasındaki çatışma, uygulamamızı etkili bir şekilde gerçekleştirmenin önündeki en büyük engeldir. Öğrencilerin kendinde eksik gördükleri özelliklerden ziyade benzeriz yetenek ve özelliklerine odaklanmalarını sağlayın.

Saraç Oğuzhan (2019) çalışmasında; *“SEM’i ilk kez uygulayan öğretmenlerin/uygulayıcıların süreç içinde her rol grubu ve takımlar ile toplantılar yaparak bu hafta nasıldık, neleri doğru veya yanlış yaptık, neler yapılmalı, nasıl öğrenirsin ve nasıl öğretirsin gibi sorular yönelterek eleştirel ve yaratıcı düşüncelerini sağlayacak ortamların oluşturulmasını”* önermektedir.

SONUÇ

SEM öğrencilerin bireysel ve toplu halde öğrenme, eğlenerek öğrenme, sorumluluk ve grup bilinci gibi birçok özelliği içermekte, öğrencinin sadece sporcu olarak değil antrenör, yönetici, uygulayıcı, hakem vb rollere bürünerek de öğrenme ve öğretme etkinliklerini en iyi şekilde gerçekleştirmelerine katkı sağlamaktadır. SEM geleneksel birçok yöntem göre öğrenciye daha fazla sorumluluk yüklemekte öğrenmenin daha kalıcı ve daha aktif gerçekleşmesi için yaparak ve yaşayarak öğrenmeyi etkili kılmaktadır. SEM ile eğitim-öğretim yılı sonunda elde edilen çıktılarda sorumluluk alarak öğrenen öğrencilerdeki değişim modelin etkililiğini gösterecektir. SEM öğrencilerde eksik veya yetersiz oldukları alanlara dikkat etmeyi değil bu eksiklik ve yetersizlikleri nasıl geliştireceklerine yardımcı olan bir modeldir. Öğretmenlere öğretim konusunda büyük kolaylık sağlayan SEM öğrencilere de eğlenerek öğrenmenin hazzını sunmaktadır.

KAYNAKÇA

- Akkaya, C. (2022). *Spor Ekonomisi*. Yalçın, S. (Ed). Spor Bilimleri Alanında Uluslararası Araştırmalar V. İçinde. Konya: Gazi Eğitim Yayınevi.
- Casey, A., Larsson, H., MacPhail, A. ve Quennerstedt, M. (2018). Models-Based Practices: Problematizing the M and the P in MBP. In *Edinburgh 2018 AIESEP World Congress: Creating Thriving and Sustainable Futures, Edinburgh, UK, July 25-28, 2018*.
- Hastie, P. (2012). The nature and purpose of Sport Education as an educational experience. In P. Hastie (ed.), *Sport Education; International perspectives* (pp. 1-12). Oxon: Routledge.
- Hastie, P. A. ve Sharpe, T. (1999). Effects of a sport education curriculum on the positive social behavior of at-risk rural adolescent boys. *Journal of education for students placed at risk*, 4(4), 417-430.
- Hastie, P. A. ve Sinelnikov, O. A. (2006). Russian students' participation in and perceptions of a season of Sport Education. *European Physical Education Review*, 12(2), 131-150.
- Hastie, P., Martínez, D. ve Calderón, A. (2011). A review of research on Sport Education: 2004 to the present'. *Physical Education and Sport Pedagogy*, 16(2), 103-132.
- İnce, M.L., Cengiz, C., Ebem, Z., Hünük, D., Kangalgil, M., Saçlı, F., Saraç, L. ve Yapar, A. (2010). *Spor Eğitimi Modeli*. G. Demirhan, M. L. İnce, C. Koca ve S. Kirazcı (Ed). Öğretim Modelleri ve Güncel Araştırmalar içinde (1. Baskı, s. 47-88). Ankara: Spor Yayınevi ve Kitabevi.
- Kao, C. C. (2019). Development of team cohesion and sustained collaboration skills with the sport education model. *Sustainability*, 11(8), 2348.
- Kinchin, G. (2006). *Sport Education: A view of the research*. In D. Kirk, D. Macdonald, & M. O'Sullivan (Eds.), *The handbook of physical education* (pp. 596-609). London: Sage.
- Luna, P., Guerrero, J. ve Cejudo, J. (2019). Improving adolescents' subjective well-being, trait emotional intelligence and social anxiety through a programme based on the sport education model. *International journal of environmental research and public health*, 16(10), 1821.
- Metzler M.W. ve McCullick B.A. (2008) Chapter 5: Introducing innovation to those who matter most- The P-12 pupils' perceptions of model-based instruction. *Journal of Teaching in Physical Education*, 27, 512-528.
- Millî Eğitim Bakanlığı (2012). *İlköğretim genel müdürlüğü, ilköğretim beden eğitimi (1-8.sınıflar) dersi öğretim programı*. Ankara: MEB
- Mowling, C. M., Brock, S. J., Eiler, K. K. ve Rudisill, M. E. (2004). Student motivation in physical education breaking down barriers. *Journal of Physical Education, Recreation & Dance*, 75(6), 40-45.

- Oğuzhan, N. S. (2019). *Ortaokul Öğrencilerinin Spor Eğitim Modeline İlişkin Deneyimleri: Boylamsal Bir Çalışma*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Pamukkale Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Denizli.
- Perlman, D. (2010). Change in affect and needs satisfaction for amotivated students within the sport education model. *Journal of teaching in physical education*, 29(4), 433-445.
- Perlman, D. (2014). Motivating the student: Sport education can be a framework for success. *Journal of physical education, recreation and dance*, 85(6), 12-16.
- Romar, J. E., Henriksson, J., Ketomäki, K. ve Hastie, P. (2016). Teachers' learning experiences with the Sport Education model in physical education. In *Scandinavian sport studies forum* (Vol. 7). Department of Sport Studies, Malmö University.
- Siedentop, D. (1994). *Sport education: quality PE through positive sport experiences*. Champaign, IL: Human Kinetics.
- Siedentop, D. (2001). Sport education: A retrospective. *Journal of teaching in physical education*, 21(4), 409-418.
- Siedentop, D. ve Tannehill, D. (2000). *Developing teaching skills in physical education. fourth edition*. USA: Mayfield publishing company.
- Siedentop, D., Hastie, P. A. ve Van der Mars, H. (2004). *Complete guide to sport education*. USA: Human Kinetics.
- Siedentop, D., Hastie, P. A., ve Van der Mars, H. (2011). *Complete guide to sport education (2nd ed.)*. Champaign, IL: Human Kinetics.
- Siedentop, D., Hastie, P. A., ve Van der Mars, H. (2018). *Complete Guide to Sport Education*; Human Kinetics: Chicago, IL, USA.
- UNESCO (2015). *Educación Física de Calidad: Guía Para los Responsables Políticos; UNESCO: Paris, France*, Available online: <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000231340.pdf> (15 Kasım 2021'de erişildi).
- Valls, V., Tomás, I., González-Romá, V. ve Rico, R. (2021). The influence of age-based faultlines on team performance: Examining mediational paths. *European Management Journal*, 39(4), 456-466. <https://doi.org/10.1016/j.emj.2020.10.008>
- Wallhead, T. ve O'sullivan, M. (2005). Sport education: Physical education for the new millennium?. *Physical education and sport pedagogy*, 10(2), 181-210. <https://doi.org/10.1080/17408980500105098>